

VĚTRNÍK

Ročník L.

Pondělí 14. října 2019

číslo 4.

Líbily se mi herecké pauzy, proto jsem hercem

Skvělý vypravěč, milovník anekdot, doutníků a dobré kávy se usadil v neděli odpoledne do horkého křesla na vysockém jevišti. Hvězdou odpolední besedy byl herec, dabér, režisér, pedagog, scénárista a ředitel Divadla na Vinohradech Tomáš Töpfer. A diváci ho nechtěli z jeviště jen tak propustit.

Moderátorem odpoledne byl opět režisér Milan Schejbal, který chtěl povídání začít od hercových studií. „Ne, vzal bych to už od porodu,“ nesouhlasil Tomáš Töpfer, neboť prý je o 15 minut přenošený, což mu způsobuje celoživotní trauma. Ve svém vyprávění mluvil velmi hezky o mamince, rozhlasové produkční. Právě její profese ho prý inspirovala k rozhodnutí, že bude hercem. „Když jsem za mámou chodil do rozhlasu, měl jsem rád tu odpočívárnu, kde herecké hvězdy o

(Pokračování na stránce 4)

dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Klapý	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISŠ - DM
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
17:00	Počestné paní aneb Mistr ostrého meče	velký sál
17:30		
18:00	Boleradice	
20:00	Počestné paní aneb Mistr ostrého meče	velký sál
20:30		
21:00	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	Bowling bar

Recenze: Petra Richter Kohutová

Marina Carr: U Kočičí bažiny

Rádobydivadlo Klapý

Rádobydivadlo Klapý bylo založeno v roce 1986 a v roce 1987 poprvé hostovalo na KDP ve Vysokém nad Jizerou, tehdy s Tetterovou *Zdí*. Za více než třicet let své existence přijelo do Vysokého ještě patnáctkrát – a hlavně se pod vedením svého principála Ládi Valeše etablovalo jako divadlo s velkou dramaturgickou odvahou, s ambicí uvádět vážná témata a silné dramatické příběhy, obvykle s výrazným režijním gestem. Od „Klapáků“ jsme viděli rasantně vyložené klasické tituly (Lorca, Čechov, Ibsen, Strindberg, alespoň z těch nejlepších) přes autorská díla (*Hory se připravují k porodu...* samotného Valeše nebo Tejklovu *Tyrolskou elegii*, již režíroval dnes už další kmenový souborový režisér Jaroslav Kodeš v roce 2010), skandinávské inspirace, např. trojí návrat k Ingmaru Bergmanovi (*Fany a Alexandr* čili *A ježíšek už dávno...* v roce 1998, *Podzimní sonáta aneb Taková podivná kombinace citů* v roce 2004 a *Lesní jahody nebolí...dlouhá cesta* v roce 2015) či několikeré setkání s P. O. Enquistem. Při pohledu zpět je evidentní, že „ubavit se k smrti“ rozhodně není touhou souboru, že pokud se pustí do komedie, pak jde o kus oplývající humorem nikoli bulvárním, ale spíše groteskním (Koljadova *Slepice* nebo Ghelderodův *Escorial*) nebo hořkým (Hrabalovy *Taneční hodiny*, *Všechno není košer* atd.). A specialitou souboru jsou příběhy výrazných a silných dramatických hrdinek, od Bernardy přes slečnu Julii, Faidru (a její konkurentku Aricii), ženy tančící na konci léta ve *Hřbitůvku* v *Ballybeg* nebo vzbouřené židovské nešťastnice v *Mikvi* Hadar Galron. Samozřejmě je tím hlavním důvodem skvěle obsazená „dámská šatna“. Ale není neobvyklé, že Rádobydivadlo si půjčuje herečky i herce od jiných souborů, které posléze absorbují a dokáže z nich učinit od-

dané služebnice či služebníky své poetiky. Dodejme, že jde o soubor multigenerační, jenž v posledních letech „sklízí, co do něj Láda Valeš zasel“ v podobě mnoha výjimečných a sympatických uměleckých počinů.

Marina Carr, ceněná autorka, narozená v roce 1964 v Dublinu, je dramatička spjatá s irskou krajinou, jež přiznává antickou či shakespearovskou inspiraci a má ambici psát hry na tragickém půdorysu a se silným, často ponurým příběhem, v němž se ovšem nezříká humoru, byť temného či groteskního, a v jehož ohnisku obvykle stojí rodinné vztahy, velmi často pak mateřství jako takové (ale pozor: „*hry Mariny Carr nejsou pro mateřství dobrou reklamou,*“ jak neopomněli citovat na wikipedii). V jejích hrách, alespoň těch do češtiny přeložených, se snoubí irská mytologie a historie se současností, vedle sebe funguje čas nehybný, mytický, a čas konkrétní, plynoucí, výrazným prvkem je tajemství, postupné odhalování důležitých dějových faktů a motivací postav, zasazení příběhu, často banálního, do mýtických souvislostí atd. Nejznámější je u nás uvedený trojlístek her *Maja* (1995), *Porcie Cou-*

ghlanová (1996) a *U Kočičí bažiny* (1998). Dále se u nás objevila v libereckém divadle *Žena a megera* a v pražské alternativní Vile Štvanice *Faidra naruby*, na překlad čeká její verze *Anny Kareniny* a samostatná tragédie o *Hekubě*, matce čtyřiceti synů trojského krále Priama.

Dosavadní tvorba Ládi Valeše, potažmo Rádobydivadla, a Mariny Carr má tolik styčných bodů, že jejich setkání se jeví jako téměř nevyhnutelné, ne-li osudové přinejmenším v rovině dramaturgické. Drama drátenice Hester Swan, jež má být vyhnána ze „své“ Kočičí bažiny, protože bývalý milenec a otec jejího dítěte se hodlá oženit s mladší a movitější ženou, odhaluje jednu dávnou vinu a vede k tragickému konci (mimo jiné) toho nejnevinnějšího, obsahuje vše, co bylo výše řečeno; Marina Carr se netají inspirací v příběhu *Médey*, který se pokouší problematizovat v motivacích postav a zasadit jej do širších souvislostí, a přivádí na jeviště zajímavou, silnou ženu s tajemstvím; vedle sebe ve hře existují svět mrtvých a svět živých, které by se na konci měly protnout; do přítomného času neustále prosakují tragické události minulé a

v určitém ohledu i budoucí; řeší se téma mateřství, ale také sebe-klam, zločin a trest; odhalování tajemství jednotlivých postav je skutečně fázováno tak, že mnohé podstatné se dozvíme až před samým koncem hry. A navzdory tomu, že hra zachovává alespoň formálně tři dramatické jednoty, jde o útvar nesmírně komplikovaný, náročný na nalezení dramaturgicko-režijního konceptu, ale i odpovídajícího způsobu herectví.

Představení, které jsme v neděli večer viděli, je problematické, a to v mnoha ohledech.

Při prvním pohledu na jeviště vidíme zelený horizont s háčkovanými sítěmi (zelená jako Irsko? síť jako co?) a černou deskou, o které se až ve druhé polovině dozvíme, že představuje Hesteřin dům (ale do té doby se k ní takto nikdo nechová). Oproti tomu hadry posetá podlaha představující bažinu je vlastně přesná a vzbuzuje množství asociací; hadry plní funkci jak konkrétního šatstva, tak vrstev mrtvých a pohřbených, ať už lidí, jejich vzpomínek nebo rekvizit (do této „země“ Hester pohřbívá Černý křídlo; odtamtud se vynoří nůž, použitý při vraždě bratra; tam mrtvý Josef zanechává zkrvavený ob vaz z krku jako odkaz dalším generacím).

První scénický obraz ukazuje Hester svírající mrtvou černou labuť; ten obraz sám o sobě má velký dramatický potenciál (Petr Kolínský coby scénograf navrhoval, že černý kabát místo šitého ptáka „jako z pohádky“ by posloužil lépe). Následuje několik situací, které by měly vyprávět příběh; existují bohužel samy o sobě, jsou vyložené, ale v realizaci ne zcela přesné; často chybí pointa, aktšlus, na který by bylo lze navázat v situaci následující. Oddělování tmou v první polovině inscenace není úplně šťastné.

Sympatická je snaha o nepopisnost v obrazech (např. panenkovská přítomnost nevěsty Carolyny evokující bílou labuť při konfrontaci Xaviera Cassidyho a Hester; zjevování nad horizontem, od nevěst přes skleničku až po „plovoucího“ mrtvého Josefa).

Podobné je to se zvukovou stránkou inscenace, vychází oddělení světa mrtvých skrze píseň a světa živých prostřednictvím umělé hudby; užití zvuků tu a tam ruší jejich technická nedokonalost (zvuk biče při scéně mezi Cassidym a Hester působí spíše jako výstřel a nezasevěný nejmenovaný divák se divil, proč je Hester stále naživu).

Zelené světlo, které symbolizuje svět mrtvých, není užíváno důsledně; z toho důvodu ve chvíli, kdy zhasíná, není prolnutí světů zcela čitelné. Vlastně až ve druhé polovině Jiří Chadraba coby mrtvý Josef Swan naznačil, jak skutečně vypadá svět mrtvých ve velmi působivé zkratce (ten svět je hned vedle, ale své mrtvé nevidíme, stejně jako oni nevidí nás – když se budeme snažit, možná je uslyšíme...).

Škoda, že tvůrci nepřiznali výraznější roli humoru, který Marina Carr nenápadně, ale urputně nabízí jako odlehčení těžkých dramatických situací. Na jedné straně se uchylují k explicitně směšné interpretaci čísničky Dunna (včetně jeho stylizace do vytouženého kosmonauta – což je přinejmenším v kostýmové složce úlet), ale ruku na srdce – lze např. prezentovat vážně Ducha opatrovníka, který si splete úsvit se soumrakem? (Mobil jako jeho znak není dobrý nápad, ať už v rovině humoru nebo vážné.)

Herecky inscenaci kraluje Vladka Zborníková. Její Hester je nešťastná, obtížená vinou, milující, nenávidějící, něžná i sprostá, pro své dítě spíše hravá parťačka než vychovávající matka. Z dalších postav, které zalidňují svět živých i mrtvých, nejzajímavěji působí Kočičí žena Liběny Štěpánové, již zmíněný Duch Josefa Swana Jiřího Chadraby a paní Kilbridová Dany Cendrové.

Nelze nezmínit věc zásadní. Hester Swanová je také nositelka rodové kletby, která přechází z matky na dceru (pro to v irských mýtech, na něž Carr odkazuje, neexistuje alternativa); to je hlavní důvod, proč sáh-

ne na konci k prostředku nejdrastičtějšímu, k vraždě vlastního dítěte. Ano, jsou tam i jiné důvody – nechce se s dítětem rozloučit, když Kartágo Killbride, otec a spoluzločinec (v podání Jakuba Ružbatského), dojde k rozhodnutí jí dítě odebrat; zasáhne ji, když z dětských úst vyslechne rodičí se pokračování vlastního traumatu („budu na tebe čekat, dokud se nevrátíš“) – ale tyto důvody jsou oproti kletbě slabé. Z toho důvodu považuji obsazení

(Pokračování na stránce 4)

Půdičkáři

K Rádoby divadlu Klapý: nezvyklý text je nezvykle inscenován a nebyl přesvědčivě sdělen. Řada informací zanikla nedokonalou jevištní řečí. Názory půdičkářů měly spíše výrazně kritický vztah k shlédnutému textu. Hra je plná složitých metafor, jejichž srozumitelnost by inscenátoři měli přiblížit divákovi a ne naopak. Scénografie bohužel nepomohla k větší srozumitelnosti inscenace.

KDP mladým

Dnes jsme shlédli hru U Kočičí bažiny napsanou Marinou Carr v podání souboru Rádobydivadlo Klapý. Děj pojednával o ženě jménem Hester, které pomáhal vyrovnávat se s minulostí alkohol, která nakonec neunesla ztrátu muže a strach ze samoty, a tak zabije nejprve svého syna a poté i sama sebe.

V diskuzi o této inscenaci jsme se jednotně shodli jen na tom, že Kristián Valeš podal na svůj mladý věk vskutku úžasný výkon. Avšak i ostatní herecké výkony musíme ocenit.

Nad zbytkem představení se nám vznášel jeden velký otazník. Nepochopili jsme spousty oblečení na podiu, ani scénu s kosmonautem. Jednotný názor nevzniknul ani při bádání nad zvukem biče ve scéně Hester a Xaviera Cassidyho.

Bohužel, přes příliš komplikované zpracování nás kus tolik nezaujal.

(Pokračování ze stránky 3)

chlapce – byť Kristián Valeš předvedl velmi respektuhodný a sym-

patický výkon, nejlepší, jaký jsem od něho kdy viděla – za největší chybu v koncepci této inscenace.

„Klapáci“ *Kočiči bažinu* nehráli rok; oživit komplikovaný materiál inscenace po tak dlouhé době lze jen obtížně, byť člověk důvody pauzy i touhy dostat závazku zahrát na KDP chápe. Což ale není omluva toho, co bylo výše řečeno. Na druhé straně mě při porotní debatě moudřejší než já přivedli na myšlenku, jestli Marina Carr skutečně není příliš spjata se svou zemí a její krajinou a jestli její magický svět není nám, skeptickým Čechům, příliš vzdálený.

Nicméně díky Rádobydivadlu Klapý za ten pokus. Předchozí řádky nic nemění na tom, že co do odvahy nejen dramaturgické je Rádobydivadlo Klapý jedním z nejinspirativnějších souborů u nás a Láďa Valeš skutečným režijním mágem.

(Pokračování ze stránky 1)

pauzách popíjely turka v kelímčích a vyprávěly si nepřístupné vtipy. To se mi líbilo, a tak jsem se rozhodl, že budu hercem,“ vzpomenu Töpfer.

Vždyť neumí chodit

Od herectví ho naopak chtěl odradit Karel Höger. A to kvůli chůzi. Töpferův zvláštní způsob chůze dělal mamince takové starosti, že synka zavedla k lékaři, aby zjistila, zda hoch nemá jednu nohu kratší. Neměl. Když pojal mladý Tomáš rozhodnutí přihlásit se na brněnskou konzervatoř, rozhodla se paní Töpferová seznámit syna s Karlem Högerem. Mistr se na přicházejícího mladíka zadíval a prohlásil: „Ten nemůže jít k divadlu, vždyť neumí chodit!“ – „A já jsem se úspěšně propajdal jevišti až k důchodu,“ dodává Tomáš Töpfer.

Systém tří

Töpfer vystudoval brněnskou konzervatoř a během studií sdílel podnájem s Pavlem Rímským. A prý si spolu zavedli buzení systémem tří budíků – první zvonil v 6.30, druhý v 6.45 a třetí v 7 hodin. „Když zazvonil první, byli jsme trochu vzhůru, při druhém jsme věděli, že zazvoní ještě třetí. V sedm jsme si řekli, že nebude-

me snídat a budík přetočili na 7.15 hod. Když zazvonil, řekli jsme si, že pojedeme do školy tramvají a přetočili jej na 7.30. Pak jsme si řekli, že se nebudeme mýt a budík nastavili na 7.45, kdy jsme si řekli, že tu tramvaj do školy už vlastně nestihneme a spali jsme dál,“ vzpomínal na léta studentská Tomáš Töpfer.

Normální člověk

V odpolední besedě Tomáš Töpfer vzpomínal na osobnosti, které ve svém životě potkal, jako

například herce a profesory Rudolfa Hrušínského, Miloše Nedbala nebo Františka Hanuse a další. Připomněl také doby, kdy s Eliškou Balzerovou založili Nadaci Fidlovačka na záchranu chátrajícího Divadla v Nuslích. V závěru pak odvyprávěl několik vtipů a na základě bouřlivého aplausu ještě další přidal. Milan Schejbal besedu pak uzavřel slovy, že když někdo něco opravdu umí, tak je úplně normální. „A to Tomáš dnes dokázal,“ rozloučil se s obecenstvem Milan Schejbal.

(jn)

S námi je to na psychiatra a divoké sny

„Náš příběh se jmenuje Cesta z domova domů,“ konstatoval Ladislav Valeš při včerejším vítání před divadlem s tím, že Rádobydivadlo Klapý jezdí do Vysokého nad Jizerou vždy rádo.

„Dnes, když jsem poslouchal vítací řeč, došlo mi, kolik utrpení jsme vám ve svých hrách přinesli, kolik neštěstí, strastí, kolik krve proteklo tímhle jevištěm,“ pronášel procítěně k publiku režisér a zamyslel se nad tím, že jejich představení předcházela komedie v provedení Ořechovského divadla. „Včera jste se smáli tak, až vám praskala břicha, která jste si doma pečlivě zašili. A my na vás dnes vrhneme takové trauma, až vám ty stehy popraskají a budete na tom stejně jako předtím. To je prostě náš styl,“ slíbil ukrutný Valeš.

Hra U kočičí bažiny je podle Valeše zase na psychiatra a divoké sny. „Ale my to s vámi myslíme upřímně, nechceme vás strašit, prostě život takový někdy je,“ vysvětloval režisér Rádobydivadla a svou řeč uzavřel věštbou: „Až jednou uděláme fakt rachandu, tak se budete ptát, co s námi je a jestli nejsme zralí na psychiatra.“

(jn)

Vrabčáci jsou zpět před Krakonošem

Mnozí z vás si určitě všimli vystoupení Krakonošových dětí při vítání souborů a možná jste si všimli i podobnosti s legendárními Vrabčáky. Nejste daleko od pravdy. Krakonošovy děti jsou totiž jejich jakousi obnovenou verzí.

Nová skupinka zpěváků a tanečníků vystupuje pod vedením Martina Hnyka a za hudebního doprovodu basy, na kterou hraje Pepa Hejral, a harmoniky Honzy Vaverky staršího. K tanci dětem ještě zpívají Hanka Andělová a Zdenička Fučíková. Děti běžně vystupují v pásmu poudaček, které se střídají právě s tanečky, ale u příležitosti přehlídky vystupují samy.

Historie Vrabčáků na KDP je opravdu dlouhá, tak snad to Krakonošovým dětem vydrží alespoň z poloviny tak dlouho.

(eli)

Tenhle příběh je dlouhý dvaatřicet let

„Váš příběh tady začal v roce 1987, kdy jste vystavěli Zeď, která se stala základní pro Divadlo z časů Nera a Seneky, u kterého se sešli Vrháči nožů za svitu Hvězd na ranním nebi a Tři Nány, které neuměly koupit lístek do Moskvy. Vše se odehrávalo ve stínu Hor chystajících se na porod. A ve chvíli, kdy přišla na svět Malá šedá myš dorazil Ukrutný Lorco, koridou vonící, se svojí slavnou Romancí pro křídlovku. Ale protože to byly Slepice, nestačilo jim to a přihlásily se ještě na Taneční hodiny pro pokročilé. Jedna z nich, zvaná Kráska z Leenane, měla tolik rozumu, že navrhla před začátkem kurzu očistu těla, a tak vyrazily do Mikve. Byla to Dlouhá cesta, ale proč ne, bylo Rozmarné léto. Ale možná proto sláply na Bludný kořen a skončily u Kočičí bažiny,“ pravil Vladimír Vodseďálek včera před divadlem Krakonoš, když vítal Rádobydivadlo Klapý. Podobně zaměřený úvod směřoval také na hosta přehlídky, jímž byl Tomáš Töpfer.

Zmínil jeho postavy například ze seriálů o brněnské pátračce či pokračování legendární Nemocnice na kraji města. „Jo, chtěl jsem se zeptat, pane doktore, neberete náhodou ještě nové pacienty?“ narážel na roli zubáře Krále ze seriálu Život na zámku.

Co k tomu dodat, když ten vítací projev byl prostě geniální? Snad jen, že zdařile mu sekundoval Jan Koráb z Boleradic, který ve Vysokém zastupoval vyhlášovatele přehlídky SČDO.

(jn)

Knížka vtipů, která vznikala pod vlivem

Letošní přehlídkový ročník je protkaný křty. Zatímco v sobotu se na jevišti křtila kniha, film a medaile k 50. výročí KDP sektem, včera před divadlem se křtila také kniha, ale pivem. „Důvod je jednoduchý, knížka v podstatě vznikala v hospodě u piva,“ přiznal její autor Antonín Jína z Košťálova.

Pokud se vám zdá, že byste snad mohli mladého autora znát, pak máte pravdu. Antonín totiž sedí za bicími košťálovské Táboranky, která vyhrává před divadlem půl hodiny před vítáním

souborů. Včera se však představil publiku nejen jako autor kreslených vtipů, z nichž je drobná publikace složená, ale také jako zpěvák s kytarou.

Toníkovy čmáranice – tak se

jmenuje knížka kreslených vtipů, jež je k dostání ve vysokém Vlastivědném muzeu a stojí 180 korun. „Má 84 fórků! Pointu 50 z nich znáte z Facebooku, ale i ty jsou v knize nakresleny od nuly,“ říká Tonda a dodává: „Když vám někdo říká, že chodit do hospody na pivo je zbytečné, nevěřte mu. Většina těch obrázků vznikla pod vlivem piva.“

A protože Tonda se svým kamarádem a duchovním otcem mnoha námětů Jiřím Trnkou z Vysokého tvořil vtipné kresby u piva Krakonoš, pak logicky kmotrem při křtu byl právě Krakonoš. Ten sestoupil z hor i divadelního balkonu a knížku polil stejnojmenným pivem a popřál jí, ať se u ní lidi hodně smějí.

(jn)

Ořechováci zamířili zpátky k Brnu

Když bylo první vítání, muselo být i první loučení. Divadelníkům z Ořechova u Brna vypršel čas ve Vysokém. Po úspěšném odpoledním i večerním představení jsme se s nimi museli rozloučit. Jak jinak než na malém sále U Padesátnice.

Po všech oficialitách a rozlučkových slovech přišel na řadu náš špion, který byl nasazen do souboru, aby ochotníky sledoval a na konci nám na ně něco prásknul. Krycí jméno tohoto špiona je hosteska, v tomto případě hostes Kája Bárta. Bohužel víc než na divadelníky, prozradil pár pikantností na sebe: „Já mám k Moravákům prostě blíž,“ prozradil, načež tatínek Karel Bárta starší sedící vedle reagoval: „No to jsme viděli.“ Obrázek o situaci během kulturního večera si už domyslíte sami. Soubor samotný zkonstatoval, že měl moc milou hostesku a že s ní byl nadmíru spokojen.

Neodmyslitelnou roli v loučení se soubory má náš kostel. Prostě bez oběhnutí by to zkrátka nešlo. Divadelníci si to sice chtěli ulehčit autobusem, ale k jejich smůle jim to znemožnilo lešení na domě u kostela. Pan řidič zkonstatoval, že by se tam nevešel. Takže museli všichni po svých. Herec, který ztvárnil Václava, se

ukázal jako pravý gentleman a část koleček odnesl jednu ze svých hereckých kolegyn v náručí.

Třikrát kolem kostela mají Ořechováci splněno a už teď se těšíme na jejich další návštěvu.

(eli)

Retrobar pokračuje

Na pondělní den si pro všechny divadelní přátele kuchyňka připravila další retrodrink. Při vymýšlení názvu se nechali inspirovat podvečerním posezením pod lípou. Jmenuje se Červánky. Proto motto dnešního dne zní: „Utáhněte kravaty, roztočte volánky a pojďte na naše červánky.“

(eli)

Zvěsti

*Nese se lesem taková zvěst.
Krakonoš chystá na Evropu lest.
Zatím, co zkazí se počasí globální,
on si tu ohlíká to svoje - normální.*

*Z ministerstva kultury další zpráva chvátá.
Ochotníci prý se budou ctít jak hrouda zlatá.
A aby je divadelní svět nemohl ztratit,
rozhodli se – prý nebudem tantiémy platit.*

*Další zvěst – prý prokázáno, že tu – vy Vysokém
Vytvářej se mezilidský vztahy prostě skokem
A aby to mohlo ještě dlouho pokračovat
Musí pro nás v parlamentu EU místo schovat.*

*Daly by se těchto zvěstí psátí hory celé,
některé by smutné byly, jiné převeselé.
Na co zvěsti, když nám stačí, že jsme tady spolu.
Sejdeme se po divadle u jednoho stolu.*

*Líbilo se? Nelíbilo? No tak to má být!
Nelze všechno odbýt stejně nebo pochválit.
Stačí vidět svítit oči těch zblízka i z dále –
„Lidi - my jsme zase jednou ve Vysokém hráli.“*

*Zlatá nitka stáčí se nám pěkně do klubíčka –
a ta vede z jednoho zas jinam do srdíčka.
Tož jsme šťastně polapeni v jedné zlaté síti.
No, proč ne? Vždyť víme, že je krásné tady býti.*

Jiří Hlávka

Nový generální partner KDP

Pokud si prohlížíte pečlivě stěny půdičky, třeba při jídle, pak jste na nich jistě objevili ukázky sortimentu společnosti EMBA z Pasek nad Jizerou. Ta je novým generálním partnerem přehlídky.

První zmínky o papírenské firmě v Pasekách nad Jizerou jsou z roku 1882. O jejím významu svědčí také fakt, že si ji v roce 1906 při návštěvě Jablonce nad Nisou prohlédl sám císař František Josef I.

Další osudy pasecké papírny se pak podobají osudům mnoha firem vzniklých před socialistickou érou České republiky - po 2. světové válce byla firma znárodněná a novou historii pak začala psát od května 1992 pod hlavičkou společnosti EMBA, s.r.o. I

nadále se zabývá výrobou papírenských polotovarů, různých kartonů, desek, kvalitních archivačních obalů apod. Její ekologické produkty vznikají zpracováním sběrového papíru a jsou zcela recyklovatelné. EMBA je největší a nejvýznamnější dodavatel výrobků z

Hodnocení Vobskočáku, den první

Odborná komise Vobskočáku se na nočním sezení rozhodla, po zhlédnutí představení, udělit mimořádnou cenu souboru Krakonoš, kterou využije na zvelebení scény. Členové poroty se podivili, že na všech třech stolech jsou obyčejné ubrusy. Proto věnuje souboru sadu třech kusů ubrusů a doufá, že další představení bude mít jiný „šmrnc“. Cena bude předána po skončení oficiální části v sobotu na Sejkoráku.

den druhý

Při rozboru prvního soutěžního představení letošní jubilejní přehlídky se porota Vobskočáku shodla jednomyslně na ceně. Soubor obdrží sadu 15 ručníků. Důvod této odměny je jasný. Na scéně byl rybník a každou chvíli se tam někdo koupal. Cena bude předána opět na Sejkoráku v sobotu. Ceny předá Stanislav Mareš.

Pokladna nebo šatna?

Toto je jasný důkaz toho, že když dva lidé mluví o tomtéž, nemusí to nutně opravdu totéž znamenat. Ve včerejším Větrníku jsem napsala, že divadelní šatna se otevírá půl hodiny před představením, otevřená je minimálně do 22.30 hodin nebo podle potřeby.

Tak vězte, že jsem vám sdělila dvě informace spojené do jedné. Půl hodiny před představením se otevírá divadelní pokladna. Do 22.30 hodin, a nebo podle potřeby, je otevřená šatna, která se však otevírá už v 9 hodin dopoledne. Tímto se váženým divákům a návštěvníkům divadla omlouvám a informace uvádím na pravou míru.

(jn)

recyklovaného papíru, čímž přispívá k ochraně životního prostředí. Firma je nositelem ocenění Ekologicky šetrný výrobek a Originální krkonošský produkt. Více informací najdete na www.emba.cz.

Firma EMBA, s.r.o., je generálním partnerem 50. ročníku Krakonošova divadelního podzimu. Nahradila tak dlouholetého partnera KDP, společnost UniControls, které přehlídka za letité partnerství děkuje.

(red)

O kolektivní a jiné spolupráci

Krakonošův divadelní podzim je divadelní přehlídkou a, jak již název napovídá, je plný divadelních inscenací. Aby taková inscenace dopadla, jak má, vyžaduje herecké výkony i režisérovy propocené dlaně, ale především plné nasazení divadelních techniků.

Na podporu účastnických souborů je k dispozici přibližně devět techniků (nevíme, zda se sluší předsedu Svazu českých divadelních ochotníků coby vyhlášovatele této přehlídky zároveň počítat jako technika, ale vzhledem k tomu, že je nositelem dokumentace k elektrozapojení zvukové přenosové soustavy, tak jej počítáme).

A proč jich je tolik? Nebo je jich málo? Slovo „přibližně“ v této otázce vskutku příhodně pomáhá odpovědět, že je techniků vždy přesně tolik, kolik je potřeba. Ani o jednoho méně. Můžeme si to uvést na několika jednoduchých příkladech. Například příprava nástrojů. Když měl jeden technik na svých multifunkčních kleštích problém s výměnou mikrobitu na utahování drobných šroubků (šroubky do průměru Ø 2-4 mm, které najdeme třeba u mikroportů, zvukového pultu atd.), přišel druhý, který měl nápad použít jiné kleště. Třetí přinesl sadu šroubováků na rozložení zmíněného nástroje, čtvrtý poradil druhému použít vrtáky Ø 3 mm a pátý kontroloval správný úhel 90°. Poté již majitel mohl užít mírné síly a bit vyměnit.

Dalším příkladem může být postup při chystání forbíny k ceremonii křtu knihy, DVD a mince. První dostal úkol, radil se s druhým a třetího přizvali k řešení problematiky Scéna vs. ceremonie. Čtvrtý využil odstupu od problematiky, navrhl druhé řešení a nakonec bylo rozhodnuto, že nebude opona oddálena od hrany forbíny, ale hrana forbíny bude oddálena od opony. K nanošení praktikáblů bylo pak využito proměnné množství techniků, neboť se odnášením kusů ze skladiště (bod A) a nanášením do hlediště (bod B) zvyšovala vzdálenost mezi body A a B.

Za třetí lze pak uvést jeden historický okamžik – jeden z mez-

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

níků technických možností divadla. Jeden technik byl zapotřebí, aby ve večerních hodinách uřízl dlouho překážející kabely od zesilovačů, dva další aby v nočních

hodinách stěhovali hřející zesilovače z kabiny před ni a jiní dva technici aby v ranních hodinách napojovali přerušené vedení a zpět zprovoznil zvukovou aparaturu, kterou poslední – šestý technik – potřeboval pro soubor.

Dnešní příspěvek je méně odborný než včerejší, každopádně věříme, že přínosný.

Smutky šatnáře Martina

V šatně divadla Krakonoš by měly být v budoucnu jen krásné šatnářky obuté do lodiček s vysokými jehlovými podpatky. Požadavek na personální změnu vznesl dlouholetý člen šatnářského týmu Martin Kučera. A důvod je zcela pragmatický – finance.

„Když poplatky za šatnu vybírala Eliška Holá v krátké sukni a vysokých šteklich, vydělala na dýškách za hodinu víc, než já za celý týden,“ konstatuje smutně Martin. Toto prohlášení vedlo Ivana Hanuše k hlubokému zamýšlení o funkci šatny. „Momentálně je v budově šatna kvůli divadlu. Jakmile tu bude divadlo kvůli šatně, asi bude něco špatné.“

(jn)

DOŠLO DO REDAKCE Milá Přehlídko!

Holka moje milá, je Ti padesát! Jak Ty to děláš, že to na Tobě vůbec není vidět? Já se ráno skoro nemůžu postavit, jak to v zádech lupe a na plicích chrastí, a ty si hopsáš a skáčeš...to bude tím vínem a burčákem a koláčema a sejkorama! - Holt tou správnou dietou. A taky máš kolem sebe ty správný lidi - to se to pak slaví!

Já jsem ráda, že jsem se s některými členy Tvé obrovské rodiny mohla pozdravit a obejmout v létě - a teď s tebou holt budou slavit jenom oni a já pouze na dálku přeji jen to nejlepší! Ať ti to hraje dalších deset, patnáct, dvacet let... Tak ti připíjím na zdraví - a schovej mi tam kus dortu (nebo pár sejkor) - já si pro ně třeba za pár let přijedu.

Tvoje Danda Hejralovic

Ovlivňuje anankastická porucha osobnosti půdičkáře?

Na prvním hodnotícím setkání vyplula na povrch nečekaná informace, která měla zřejmě zůstat skryta. Po verdiktu poroty a skupiny půdičkářů se slova ujal seminář KDP mladým, konkrétně Tereza Šupová.

Té mezi výčtem divadelních postřehů vyklouzlo při zmínění skupiny Rudy Felzmana slovo puntičkáři namísto půdičkáři. Má snad slečna Šupová informace, které nám nejsou známy? Naše redakce zjistila, že přehnaný perfekcionismus, a právě puntičkářství, jsou hlavními příznaky anan-

kastické poruchy. Lidé s touto diagnózou musí mít vše dokonalé do posledního detailu. Může tato porucha ovlivňovat konečné hodnocení půdičkářů? Nebo mám spíše napsat puntičkáři? Redakce VyBulu pro vás bude situaci nadále sledovat.

(eli)

Kde jen je?

Rámus, rána, dusot, dveře se rozletí. Za jejich křídlem objeví se hlava s rozčuchanými vlasy a vyděšeným obličejem. „Kde je? Kde je? Sháním Viktora Dyka. Je tu?“ vykřikuje hrdlem sevřeným Ivan

H. Proč to dělá? Zaspal, a tak se bojí, že bude muset platit pokutu za pozdní příchod. Co vše je schopný udělat člověk, aby se vyhnul platebním povinnostem.

(frk)

K r a k o n o š j e č i p e r a

O prvním vítání souboru se v premiéře představily velmi nečekaně Krakonošovy děti. Zdá se, že nám něco uniklo a Krakonoš se přes rok opravdu činil. Capartů bylo celkem šest. Takže je vládce hor dlouho tajil nebo na horském vzduchu opravdu rychle rostou, protože to už nebyla žádná novorozeňata. Jestli to tedy jsou oprav-

du Krakonošovy děti, nabízí se otázka, s kým je má? Žádná osoba něžného pohlaví v jeho blízkosti dlouho vidět nebyla. Že by za tím byla nějaká povětrná ženština? Dalším možným vysvětlením je, že se Krakonoš rozhodl k osvojení čili adopci. Redakce VyBulu se bude dál snažit tuto záhadu vyřešit.

(eli)

A musím tam?

„Takže tam mám taky jako večer přijít?....A to si jako musím vzít i košili?....Ale bude to jen jednou za deset let, že jo....protože pak už mě budete muset na ty večírky nosit....“ Samomluva muže, jenž nemá rád dárky, večírky, ob-

leky, košile, kravaty. Přesto se každý alespoň svrchním oděvem v divadelní šatně zabývá. Martin K., který letos oslavil desáté výročí třicetin.

(frk)

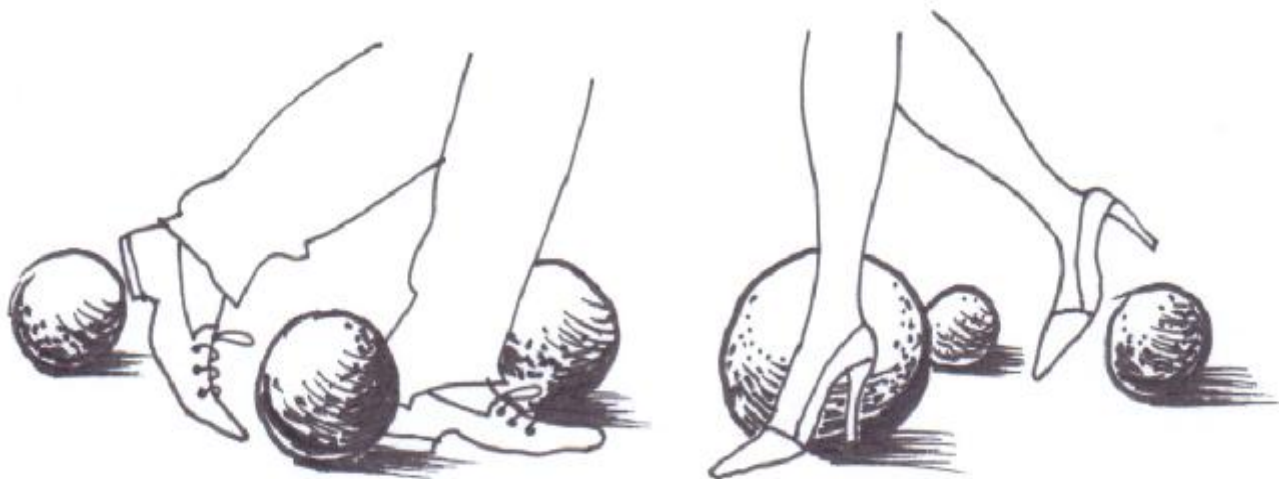
Skotačení mezi koulemi

Přečetli jste si v harmonogramu, že jste zváni na společenské večery k Medvědovi? Že to není nic zvláštního? Ale ano, je. Letos se totiž soubory budou chodit bavit ne do restaurace U Medvěda, ale do místního bowlingu. „Zvolili jsme nové prostředí, aby bylo na zábavu více místa a aby veselí hosté nerušili spící Vysočá-

ky. Hudba z bowlingu přece jen nebude pronikat tolik ven na náměstí, jak tomu bylo, když se večírky odehrávaly v restauraci v Bílém domě.

A víte, kde bowling hledat? Tak vězte, že je na náměstí nad velkou prodejnou potravin.

(jn)

Do padesátky vkročilo divadlo v novém

Mnozí z nás doplňují před každoroční přehlídkou šatník a budova divadla nezůstala pozadu. Letos jí to o 50. ročníku Krakonošova divadelního podzimu opravdu sluší.

Největší změnou prošla střecha Krakonoše, která postupně během července a srpna ztratila a zase získala svoji červenou barvu. Pozadu nezůstalo ani okolí divadla. Opravenou fasádu má bývalá hasičská zbrojnice, před kterou navíc vystřídala asfaltový povrch zatravnovací dlažba. Ti, kteří si rádi posejí na lavičce pod lípou u vstupu do parku, si jistě také všimnou jejího vylepšení.

Novoty se netýkají ale jen exteriéru divadla, pár jich je i uvnitř, ale pro běžného návštěvníka přehlídky jsou skoro neviditelné. Zatímco v loňském roce se z nové šatny těšila pouze dámská část souborů, letos si jí užijí i páni divadelníci. Malou proměnou prošla i divadelní kuchyňka, která má novou pípu.

I když podzimní vítr přinesl do naší divadelní kapličky několik změn, všechno ostatní je při starém: neopakovatelná atmosféra, úžasné divadelní zážitky a úsměvy lidí, které potkáte na každém kroku.

(eli)

úterý 15. října 2019		
kdy	co	kde
8:30	O Budulínkovi	velký sál
9:00		
	Andělská hora	
9:30	seminář	malý sál
10:15	O Budulínkovi	velký sál
10:30	Andělská hora	
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISŠ - DM
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vamberk	před divadlem
17:00	Létající snoubenky	velký sál
17:30		
18:00	Vamberk	
20:00	Létající snoubenky	velký sál
20:30		
21:00	Vamberk	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	Bowling bar

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč